

חבויות בגין רכוש לא נתבע*

כפי שידוע לעסקים אמריקניים, לכל המדינות יש חוקים בנושא רכוש "לא נתבע" וכמעט לכל עסק יש חבויות בגין רכוש לא נתבע. על פי חוקי המדינות, עסקים המחזיקים ברכוש לא נתבע נדרשים להעבירו למשמורת המדינה. המדינה מחזיקה ברכוש עבור בעליו האמיתיים עד שהבעלים יגיש למדינה בקשה ויוכיח את בעלותו עליו. מכיוון שהמדינות משתמשות ברכוש הלא נתבע כבמקור לכספים, ומכיוון שתשלומי המסים מרכוש לא נתבע מסתכמים במיליוני דולרים בשנה, המדינות מגינות מאד על זכויותיהן כשהן לוקחות למשמורת את הרכוש הלא נתבע.

חוקים בנושא רכוש לא נתבע חלים על כל סוגי הרכוש, אך הסוגיות הכספיות הגדולות כרוכות ברכוש לא מוחשי - תלושי שכר שלא נדרשו, תשלומי יתר של לקוחות, פיקדונות שלא הוחזרו, שיקים של החזרים כספיים שלא נפרדו, תלושי מתנה שלא נוצלו וכדומה. בכל המקרים, הרכוש נותר תמיד בבעלותם של בעליו האמיתיים ואיש מבין המחזיקים בו אינו יכול ליטול עליו בעלות בפעולה חד-צדדית.

ניסיונותיהם של מחזיקים להשתמש בסעיפים חשבונאיים כדי לתבוע לעצמם את הסכומים שלא נתבעו כ"הכנסה שונה" אינם נאותים ומותירים את המחזיקים חשופים לחבויות ניכרות.

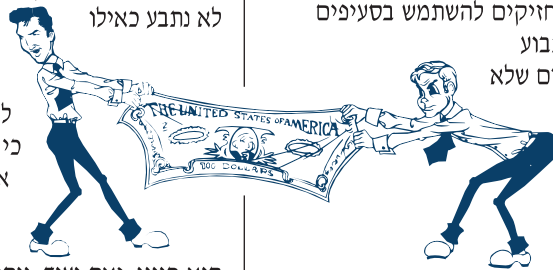
אמנם החוקים בנושא רכוש לא נתבע חלים על כל סוגי הרכוש, ואמנם מרבית הסוגיות כרוכות ברכוש לא מוחשי, העיקרון שלפיו הזמן החולף אינו משנה את הבעלות מוכח בצורה הטובה ביותר בדוגמה שעניינה רכוש אישי מוחשי:

גב' B ("הבעלים") מבקשת ממר X ("המחזיק") לשמור אצלו את רהיטי חדר האוכל שלה למשך חודשיים. המחזיק מסכים לעשות זאת תמורת \$10 לחודש.

כעבור שלוש שנים, הבעלים טרם באה לדרוש את הרהיטה. אמנם המחזיק רשאי לחייב את הבעלים בגין זמן האחסון הנוסף, אך במשך כל הזמן שחלף הבעלים מוסיפה להחזיק בבעלות על הרהיטים. המחזיק אינו הבעלים של הרכוש ומבחינה חוקית אינו יכול לתבוע אותו כשלו. הוא אינו יכול להשתמש ברהיטים באופן חוקי. כמוכן שבמשך הזמן המחזיק עשוי לקבל היתר למכור את הרכוש כדי לממן את עלויות האחסון. עם זאת, כל סכום עודף יש לשלוח למדינה למשמורת עד שהבעלים תתבע את כספה.

ניסיונותיהם של מחזיקים להשתמש בסעיפים חשבונאיים כדי לתבוע לעצמם את הסכומים שלא נתבעו כ"הכנסה שונה" אינם נאותים.

אכיפת המדינה בתחום זה הפכה אגרסיבית. לעיתים קרובות נערכת לעסקים ביקורת על ידי 10 עד 20 מדינות בו זמנית, בדרך כלל באמצעות "ציידי אוצר" שהמדינה מעסיקה תמורת אחוזים מהרכוש הלא נתבע שהם מוצאים. יתרה מכך, מכיוון שהבעלות על הרכוש נותרת של הבעלים האמיתיים ומכיוון שזכויות המדינה נובעות מהבעלים האמיתיים, מדינות רבות מתייחסות ליכולתן ליטול משמורת על רכוש לא נתבע כאילו לא חל עליו חוק התיישנות כלשהו.

למרבה המזל, הניסיון הראה כי ישנן דרכים רבות לצמצם את החשיפה לחבויות. ברור כי הציות לדרישות תשלומי המס עבור תקופות עתידיות הוא חיוני. זאת ועוד, ייתכן שהחבויות בגין תקופות קודמות אינן גדולות כל כך כפי שהן נראות בהתחלה לאחר סיווג העסקאות וניתוחן, בחלקו משום שמדינות רבות אינן כוללות בחוקי הרכוש הלא נתבע שלהן רכוש לא נתבע שנובע מעסקאות בין עסקים. לבסוף, עסקים שמתייצבים מרצונם, באופן אונימי באמצעות עורכי דין, זוכים לעיתים קרובות בתנאים מועדפים מהמדינות. תנאים אלה יכולים לכלול ויתור על ריבית וקנסות.

* הותאם מהרצאה שנתית שנשא כותב שורות אלה בפני *New York University's Summer State and Local Tax Institute*.